क्षीवोचितापभ्रंशोक्तैर्दैवीवाग्यस्य नाभवत् ॥ २०५ ॥
वेष्टितश्मश्रुरुष्णीषो घ्राणस्याग्रे प्रदेशिनी ।
ध्यानैकाग्रा दृगित्यासीत् सुखराजस्य मन्त्रिणः ॥ २०६ ॥
योऽयमायये चितोविशो दुर्नयासेविनः प्रभोः ।
छन्दानुवृत्त्या स प्राप नटस्येव विडम्बनां ॥ २०७ ॥ युग्मं ॥
सोऽनुगैः सह निर्द्रोहं जघान द्रोहशङ्कया ।
शूरं दार्वाभिसारेशं शर्वर्यां नरवाहनं ॥ २०८ ॥
प्रजाभिशापे पतिते नृपस्योन्मार्गवर्तिनः ।
त्रिंशद्विंशाः सुतास्तस्य व्यपद्यन्तामयं विना ॥ २०९ ॥
वंशः श्रीर्जीवितं दारा नामापि पृथिवीभुजां ।
क्षणादेव क्षयं याति प्रजाविप्रियकारिणां ॥ २१० ॥
इत्युक्तं वक्ष्यते चाग्रे व्यक्तमेतत् तु चिन्त्यतां ।
प्रनष्टं तस्य नामापि यथा क्रूरेण कर्मणा ॥ २११ ॥
नाम्ना पत्तनमित्येव प्रख्यातं स्वपुरं कृतं ।
कस्यान्यस्याभिधाध्वंसि यथा शङ्करवर्मणः ॥ २१२ ॥
स्वस्रीयः सुखराजस्य तेन द्वाराधिपः कृतः ।
वीरानकाभिधे स्थाने प्रमादादासदद्वधं ॥ २१३ ॥
तत्कोपात् स स्वयं राज्ञा दत्तयात्रो मदोर्जितः ।
वीरानकं समुन्मूल्य प्रविवेशोत्तरापथं ॥ २१४ ॥